

JOHN FLANAGAN

ZALGO MOKINYS

HOLTAS PAVOJUJE

HOLTAS
PAVOJUJE

UDK 821.111(94)-93
Fl-36

Versta iš:
John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE.
HALT'S PERIL
Random House Australia, 2009

© Tekstas, John Flanagan, 2009

Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice 9: Halt's Peril* išleido
Random House Australia Pty Ltd, Sidnėjus, Australija.
Išleista susitarus su *Random House Australia Pty Ltd*.

Viršelio iliustracija, Jeremy Reston

Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2016

© Leidykla „Niekio rimto“, 2016

ISBN 978-609-441-389-6

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

HOLTAS PAVOJUJE

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2016

*Skiriu Mijuki Sakai-Flanagan atminti, kad Konanas
niekada neužmirštu, kokios narsios ir švelnios širdies
buvo jo mama*

ARALUENAS, PIKTA IR Keltika

643 bendrosios eros metai

1

Nuo nedidelio uosto pūtė šiaurus vėjas. Jis nešė jūros druską ir ateinančio lietaus kvapą. Vienišas raitelis susigūžė. Nors buvo vasaros pabaiga, beveik visą savaitę be perstojo lijo. Gal šioje šalyje ištisai merkia, nesvarbu, koks metų laikas, pamanė jis sau.

– Vasara ar žiema, vien lietus lietus, – suniurnėjo savo arkliui.

Nieko nuostabaus, kad arkliukas neatsakė.

– Žinoma, tik ne tada, kai sninga, – toliau varė raitelis. – Turbūt iš to ir supranti, kad atėjo žiema.

Šįkart žirgelis papurtė neklusnius karčius ir pakarpė ausimis, kaip daro visi arkliai. Raitelis šyptelėjo. Jie buvo seni draugai.

– Trūki, tu nekalbus arklelis, – tarė Vilis.

Paskui pasvarstęs nusprendė, kad turbūt dauguma arklių tokie. Dar neseniai jis stebėjosi šiuo savo įpročiu – šnekučiuotis su žirgu. Vieną vakarą prie laužo apie tai užsiminęs Holtui, sužinojo, kad žvalgams tai būdinga.

– Be abejo, mes su jais kalbamės, – atsakė žilagalvis žvalgas. – Mūsų žirgai mąsto kur kas blaiviau už daugumą žmonių. Be to, – jau rimčiau pridūrė jis, – mes su jais esame glaudžiai susiję. Mes jais pasitikime ir jie mumis pasitiki. Kalbėdamiesi dar labiau sustipriname tą ypatingą tarpusavio ryšį.

Vilis vėl pauostė orą. Be druskos ir lietaus, buvo justai ir kitų kvapų. Kvepėjo derva. Nauja virve. Sudžiūvusiomis jūržolėmis. Keista, vieno kvapo jis pasigedo – kvapo, kurį, jo manymu, turėtų skleisti kiekvienas jūros uostas rytinėje Hibernijos pakrantėje.

Nedvelkė žuvimi. Nei džiovinamais tinklais.

– Tai kuo jie čia užsiima, jei nežvejoja? – susimąstė jis.

Arkliukas tylėjo, tik tyliai kaukšėjo kanopos į nelygų akmeninį grindinį, o nuo siauros gatvės namų atsimušė aidas. Tačiau Vilis, ko gero, ir pats sumojo, kur čia šuo pakastas. Juk dėl to čia ir atsidangino. Saelio uostas buvo kontrabandininkų lindynė.

Gatvės palei prieplauką buvo siauros ir vingiuotos, tikra priešybė plačioms, gerai išgrįstoms kitos miesto dalies gatvėms. Kelią apšvietė tik vienas kitas žibintas prie namų. Pastatai čia buvo daugiausia dviaukščiai, su antrame aukšte įtaisytomis durimis ir keltuvais ryšuliams, statinėms ir kitiems kroviniams iš vežimų užkelti. Sandėliai, sumojo Vilis, kur laikomos laivų savininkų neteisėtai į uostą ar iš jo gabenamos prekės.

Jis jau baigė prijoti prieplauką ir gatvės gale matė kelių uoste prišvartuotų laivelių apybrėžas. Laiveliai nerimastingai šokčiojo ant paskutinių bangų, dar įsiritusių per uosto vartus.

– Turėtų būti kažkur čia, – sumurmėjo ir tada pamatė, ko ieškojo.

Gatvės gale stovėjo vienaaukštis pastatas žemu, vos virš galvos iškelto šiaudiniu stogu. Gal kadaise sienos ir buvo nubaltintos, bet dabar jos buvo bjauriai murzinai pilkos. Per langelius skverbėsi vargana geltona šviesa, o virš žemų durų vėjyje girgždėjo iškaba. Grubiai pakeverzotas kažin koks jūrų paukštis.

– Turėtų būti garnys, – spėjo Vilis.

Susidomėjęs apsidairė. Visi kiti namai aplink buvo tamsūs, negyvi. Dienos darbai juose buvo baigti, o „Garnio“ smuklėje jie dar tik prasidėjo.

Prijojęs jis nusėdo nuo arklio ir susimąstęs patapšnojo Trūkiui per sprandą. Arkliukas žvilgtelėjo į bjaurškai atrodančią smuklę, tada atsisuko į šeimnininką.

„Tikrai nori ten eiti?“

Nors ir nekalbus, Trūkis kartais sugebėdavo itin aiškiai dėstyti mintis. Vilis raminausiai šyptelėjo.

– Viskas bus gerai. Juk žinai, aš didelis berniukas.

Trūkis niekinamai prunkstelėjo. Prie smuklės jis matė mažytę arklidę ir žinojo, kad bus ten paliktas. Jis visada nerimaudavo, kai negalėdavo būti prie šeimnininko ir saugoti jo nuo pavojų. Vilis nuvedė jį per išklypusius vartus į arklidę. Ten pririšti stovėjo dar vienas arklys ir senas pavargęs mulas. Viliui Trūkio rišti nereikėjo. Jis žinojo: arkliukas stovės vietoje, kol jis grįš.

– Luktelk čia. Neužpūs vėjas, – jis mostelėjo į užpakalinę sieną.

Trūkis dar kartą pažiūrėjo į jį, pakraipė galvą ir nupėdino ten, kur rodė Vilis.

„Tik pranešk, jei būsiu reikalingas. Lėkte atlėksiu.“

Vilis pasvarstė, ar tik ne per daug įsišėlo jo vaizduotė, jei priskiria arkliukui tokias mintis. Nutarė, kad ne. Prieš akis

iškilo paveikslas, kaip Trūkis įsiveržia per siauras smuklės duris, išblaško į šalis girtuoklius ir atskuba gelbėti šeimnininko. Jis nusišypsojo iš tokio vaizdo, uždarė arklidės vartus, prieš tai kilstelėjęs, kad nebruožtų šiurkščių grindinio akmenų. Tada pasuko prie smuklės durų.

Vilis toli gražu nebuvo aukštaūgis, bet eidamas per žemas duris turėjo pasilenkti. Kai tik atidarė jas, į jį plūstelėjo karštis, dūmai, prakaito ir išlaistyto alaus dvokas.

Per duris patraukus vėjui, žibintai sumirguliavo, o durpės židinyje prie galinės sienos staiga plykstelėjo nauja gyvybe. Vilis padvejojo, apsižvalgė. Viduje tvyrant dūmams ir mirgant židinio šviesai buvo sunku ką įžiūrėti.

– Žioply, uždaryk duris! – užriaumojo šiurkštus balsas.

Vilis įėjo į vidų, durys pačios užsivėrė. Židinio ir žibintų liepsnos iškart nurimo. Iš židinio ir daugybės pypkių rūkstantys dūmai neturėdami pro kur išeiti telkėsi palubėje, maždaug galvos aukštyje. Vilis pagalvojo, ar jie kada nors išsisklaido, ar diena iš dienos ten tvyro, kas vakarą vis tirštėdami. Dauguma nuolatinių smuklės klientų nekreipė į jį dėmesio, tik keli nedraugiški veidai pasigręžė įvertinti naujokėlio.

Jie išvydo liekną, smulkų žmogutį, įsisupusį į niūroką pilką ir žalią apsiaustą, veidą slepiantį po dideliu gobtuvu. Jiems spoksant, atvykėlis nusimetė gobtuvą ir jie pamatė, kad veidas stulbinamai jaunas. Beveik vaiko. Paskui atkreipė dėmesį į sunkų saksų peilį prie diržo, į virš jo įkištą mažesnę peiliuką, į didžiulį lanką kairėje rankoje. Per petį buvo matyti plunksnoti keliolikos strėlių galai, kyšantys iš strėlinės, kabančios ant nugaros.

Gal nepažįstamasis ir atrodo kaip vaikas, bet nešiojasi vyriškus ginklus. Ir nešiojasi nesidrovėdamas ir nesipuikuodamas, tarsi gerai pažinotų.

Jis apsidairė po salę, linktelėjo tiems, kurie atsigręžė pažiopsoti. Jo žvilgsnis niekur neužkliuvo, ir svečiai suprato, kad atvykėlis nepavojingas. Tie vyrai buvo patyrę ir gebėjo įvertinti, ar naujai atėjęs žmogus nekelia grėsmės. Nedidelė įtampa išsisklaidė, klientai grįžo prie savo gėrimų. Akimis permetęs salę Vilis irgi nepastebėjo jokio pavojaus, tad nudrožė prie grubiai sukalto baro: trijų storų, neobliuotų lentų, užmestų ant dviejų drūtų statinių.

Smuklininkas, liesas smailianosis žmogelis apskritomis atlėpusiomis ausimis ir pliktelėjusia kakta – visa tai jį darė panašų į graužiką, – išsiblaškęs purvinu skuduru valė bokalą ir žiopsojo į naująją svečią. Vilis kilstelėjo antakį. Būtų galėjęs lažintis, kad skuduras labiau išterlioja bokalą, nei nuvalo.

– Gersi? – paklausė smuklininkas ir pastatė bokalą ant baro, lyg ruošdamasis pripilti į jį to, ko užsigeis nepažįstamasis.

– Tik ne iš šito, – ramiai atsakė Vilis ir nykščiu parodė į bokalą.

Žiurkiaveidis gūžtelėjo, pastūmė indą į šalį ir nuo kablo virš baro nukabino kitą.

– Kaip sau nori. Alaus ar vizgio?

Vilis žinojo: vizgis yra Hibernijoje mėgstamas stiprus alkoholinis gėrimas iš salyklo. Tokioje smuklėje jis labiau praverstų šveisti rūdims, nei gerti.

– Norėčiau kavos, – pamatęs aplamdytą puodą prie krosnies baro gale paprašė jis.

– Turiu alaus ir vizgio. Rinkis.

Žiurkiaveidis kalbėjo įsakmiai. Vilis parodė į kavos puodą. Smuklininkas papurtė galvą.

– Neišviriau, – burbtelėjo jis. – Dėl tavęs nekaisiu viso puodo.

– Betgi jis geria kavą, – linktelėjęs galva į šoną tarė Vilis.

Smuklininkas, žinoma, dirstelėjo į tą pusę, norėdamas pasižiūrėti, apie ką jis kalba. Kai tik akys nukrypo į šoną, jis pajuto, kaip geležiniai pirštai sugniaužė marškinių apykaklę, susuko ją į mazgą, ėmė jį smaugti ir kartu tempti į priekį. Praradęs pusiausvyrą vyras pasviro virš baro. Nepažįstamojo akys staiga atsirado labai arti. Jis nebeatrodė kaip vaikas. Akys buvo tamsiai rudos, blausioje šviesoje beveik juodos, ir smuklininkas jose įžvelgė grėsmę. Išgirdo tyliai brūkstelint plieną ir per gerklę veržiantį kumštį pažvelgęs žemyn išvydo sunkius, žvilgius saksų peilio, nepažįstamojo padėto ant baro tarp jų, ašmenis.

Smuklininkas dusdamas apsižvalgė pagalbos, bet prie baro nieko nebuvo, o klientai prie stalų nepastebėjo, kas dedasi.

– Aahhh... išvihsiu kahos, – iškošė jis.

Apykaklė atsilaisvino, o atėjūnas tyliai paklausė:

– Ką sakei?

– Aš... išvirsiu... kavos, – gaudydamas kvapą pakartojo smuklininkas.

Jaunuolis šypstelėjo. Šypsena buvo maloni, bet smuklininkas matė, kad tamsios akys išliko rimtos.

– Na, tai puiku. Palauksiu čia.

Vilis paleido šeimininko marškinius, leido vyrui atgauti pusiausvyrą ir atsitiesti nuo baro. Pabilsnojo per saksų peilio rankeną.

– Tik neapsigalvok, gerai?

Prie krosnies grotelių ant sukamojo geležinio kablio kabėjo didelis virdulys. Smuklininkas pasuko kablį, kad virdulys atsidurtų virš ugnies, ir ėmė dirbuotis prie kavos puodo: atseikėjęs pribėrė maltų pupelių, užplikė jas verdančiu vandeniu.

Ore pasklido sodrus kavos kvapas, trumpam nustelbęs Viliui į nosį trenkiančią smarvę.

Smuklininkas pastatė kavinuką prieš Vilį ir iš po baro ištraukė puoduką. Pašveitė jį tuo pačiu skuduru. Vilis susiraukė, kruopščiai iššluostė jį savo apsiausto kampu ir prisipylė kavos.

– Norėčiau cukraus, jei turi, – paprašė. – Jei ne, duok medaus.

– Turiu ir cukraus.

Smuklininkas nusigręžęs paėmė dubenėlį ir žalvarinį šaukštą. Atsigręžęs į jaunuolį apstulbo. Ant baro tarp jų žvilgėjo sunki auksinė moneta. Jis per visą vakarą tiek neuždirbdavo, ir dabar nesiryžo jos paimiti. Juk saksų peilis tebegulėjo ant baro, nepažįstamajam po ranka.

– Už kavą bus tik du pensai, – atsargiai tarė jis.

Vilis linktelėjo, įkišo ranką į piniginę, išrinko dvi varines monetas ir numetė ant baro.

– Sutinku. Kavą tu verdi gerą, – lyg niekur nieko pridūrė jis.

Smuklininkas linktelėjo ir vis dar abejodamas nugurkė seiles. Atsargiai susišlavė nuo baro abi varines monetas, atidžiai stebėdamas paslaptinę nepažįstamąjį, ar tas neprieštarauja. Net šiek tiek susigėdo, kad jį priveikė toks jaunas vaikinąs, bet dar kartą pažvelgęs į tas akis ir išvydęs jaunuolio ginklus atsikratė šio jausmo. Juk jis smuklininkas. Jėgos griebdavosi tik tada, kai klientas nusigerdavo taip, kad nebepastovėdavo ant kojų, – kaukštelėdavo jam per galvą vėzdu, ir tai dažniausiai iš užpakalio.

Jis įsimetė pinigėlius į kišenę ir dvejodamas pasižiūrėjo į didelę auksinę monetą, vis dar mirksinčią jam žibintų šviesoje. Kostelėjo. Nepažįstamasis pakėlė antakį.

– Kas nors negerai?

Paslėpęs rankas už nugaros, kad nebūtų klaidingai supastas ir svečiui nė mintis nešautų, jog jis nori pasisavinti aukso gabalą, smuklininkas kryptelėjo galvą į tą pusę.

– Šitas... auksas. Nesuprantu... tai dabar... už ką jis?

Jaunuolis nusišypsojo. Šypsena ir vėl nepasiekė akių.

– A, taip. Už informaciją.

Smuklininkui iškart praėjo tas nemalonus maudulys pilve. Tokie dalykai jam buvo suprantami, įprasti jo aplinkoje. Saelio uoste žinios buvo perkamos. Ir pirkėjai paprastai neskriausdavo pardavėjų.

– Informacijos, ar ne? – paklausė jis ir leido sau šyptelėti. – Na, manęs galima klausti ko panorėjus. Tai kas, jūsų malonybe, jus domina?

– Noriu sužinoti, ar šįvakar čia yra Juodasis Omalis, – tarė vaikinukas.

Staiga smuklininkui vėl susuko pilvą.

2

~S akot, Omalis? Dėl ko gi jo ieškot? – paklausė smuklininkas.

Tamsios akys vėl pervėrė jį kiaurai. Žinia buvo aiški. Nepažįstamojo ranka nusileido ir uždengė auksinę monetą. Tačiau kol kas jis jos nepaėmė.

– Ką gi, – tyliai tarė keistuolis. – Vis suku galvą, kieno gi šis auksas? Gal netyčia jį čia pasidėjai?

Smuklininkui nespėjus atsakyti, jis varė toliau:

– Ne. Neprisimenu, kad taip būtų nutikę. Kiek žinau, aš jį čia padėjau kaip atlygį už informaciją. Ar ir tau taip atrodo?

Smuklininkas iš jaudulio atsikrenkštė. Jaunuolio balsas buvo ramus ir tylus, bet dėl to ne mažiau grėsmingas.

– Taip. Tai tiesa, – patvirtino jis.

Nepažįstamasis palinksėjo galva, lyg svarstydamas atsakymą.

– Pataisyk mane, jei klystu, bet paprastai šokama pagal dūdelę to, kuris moka. Šiuo atveju atsakinėjama į jo klausimus. Sutinki?

DEŠIMTA KNYGA

NIHONIJOS IMPERATORIUS

Horacijus dingo. Prieš kelis mėnesius jis buvo išsiųstas su karine užduotimi į Nihonijos imperatoriaus rūmus, bet negrižo. Evanlina nerimauja, tad kartu su Viliu ir Alisa iškeliauja aiškintis, kas nutiko senam jų bičiuliui.

Jie sužino, kad Horacijus įsitraukė į Nihonijos politinį gyvenimą. Išdidėliai senšiai sukėlė maištą prieš teisėtą imperatorių, ir Horacijus nusprendė likti padėti nuo sosto nuverstam valdovui. Jiedviem su Viliu teks iš valstiečių ir miškų darbininkų sukurti kariuomenę, galinčią kovoti su gerai išmokytais senšių kariais, o Alisa su Evanlina turės įveikti seną priešišumą ir pasikviesti į pagalbą paslaptingus kalniečius.

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, ištvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolicos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turi kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Halas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivybai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

**Tarptautinio bestselerio „Žvalgo mokiny“
autorius Johno Flanagano serijoje
„Brolija“ – nuotyčiai jūrose, negailestingi
piratai ir nepamirštami mūšiai!**

Flanagan, John

Fl-36 Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje / Flanagan, John; iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė. – Vilnius: Nieko rimto, 2016. – 392 p.

Holtas, Horacijus ir Vilis seka Tenisono ir jo bendrų pėdsakais. Netikras Pašaliečių pranašas išvengė teisingumo už savo nusikaltimus Klonmelyje, bet Holtas pasiryžęs jį sulaikyti, kol tas nepradėjo veiklos Araluene. Klonmelyje Vilis nukovė vieną iš Tenisono pasamdytų žudikų genoviečių, bet dar du liko gyvi. Ar nepaprastas Vilio ir Holto taiklumas šaudant iš lanko padės jiems dvikovoje su žmogžudžiais? O gal Vilio mokytojas stojo į paskutinį savo mūšį?

Tai devintoji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos paaugliams knyga. Istorija apie žvalgo mokinį ne tik mėgiama skaitytojų visame pasaulyje, bet ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai
Žvalgo mokinys. Degantis tiltas
Žvalgo mokinys. Ledo šalis
Žvalgo mokinys. Ažuolo lapas
Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokinys. Makindo apgultis
Žvalgo mokinys. Erako išpirka
Žvalgo mokinys. Klonmelio karaliai
Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje

Redaktorė **Mimoza Kligienė**

Korektorė **Edita Birulienė**

Maketavo **Miglė Dilytė**

Tiražas 4000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Jau vien žinia, kad jis žvalgas, sukėlė sambrūzdį, o išgirde vardą žmonės dar labiau susijaudino. Holtas buvo garsus visoje karalystėje. Jis buvo legenda.

Vilis, Holtas ir Horacijus pasiryžo galutinai sustabdyti apsišaukėlį Pašaliečių pranašą Tenisoną ir jo sektą, sukurtą paprastų žmonių turtams išvilioti. Tačiau Tenisonas moka ne tik slapstyti, bet ir gintis.

Žvalgai – narsūs, išradingi ir sumanūs. Jie nebijo sunkių užduočių ir noriai imasi to, kas kitiems atrodo neįmanoma. Tačiau šįkart legendiniam žvalgui Holtui iškyla rimtas pavojus. Ar tai gali būti paskutinė Vilio mokytojo ir globėjo užduotis? O gal dar ne viskas prarasta?

TARPTAUTINIS BESTSELERIS ĮVERTINTAS SKAITYTOJŲ VISAME PASAULYJE

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-389-6

9 786094 413896